

ERIKA VOUK

Opis slike

1.

*Svinčeno,
kakor ptičji kljun svinčeno,
svinčen obris
izjedkanih vedut.
Svinčena jutra
čez nebo jekleno
svinčeno razprostirajo
perut.*

*Besede smrti
bliskajo svinčeno,
svinčeni kriki
in svinčeni bog,
svinčene krste,
trupelce prsteno
prinašajo domov
svinčenih rok.*

2.

*Že skoraj noč,
a se oko privadi,
še v poznem mraku
pobliskava skril –
kamniti angel,
ki več nad prepadi
ne more razprostreti
belih kril.*

3.

*Vse barke so izplule
iz pristana,
na belem belo,
belo, da skeli;
v zenitu sonce
kot nebesna rana
razliva vroče
lepko, zlato kri.*

*Pogled s črnino
prikovan na sliki:
cipresa, deček,
skrčen na čereh.
Rumeni ruj,
galebi,
tenki kriki
in nedotaknjen mir
v vseh rečeh.*

4.

*Gospa izpod borovca,
temnolasa,
ovita s slapom zgubanih tenčic,
škržati, ruj, razbeljena terasa,
med oljkami razdražen ples mušic.*

*Še vedno isti kamni,
zateptani,
nad morjem ista strma, prašna gaz,
še isti pljuski, zjedeni in slani.
Od kod ta tenki pramen sivih las?*

5.

*Muzej, bel zid in star okvir,
ki hrani
neznano sliko – avtor se ne ve.
Cipresa, deček, z baskovko postrani,
rdečo baskovko – in to je vse.*

*Je vse in več.
Je ognjemet spomina.
Baretka, sloki deček – zdaj že mož.
Paleta, barve, kaplje terpentina,
stojalo, platno – ki ga para nož.*

6.

*Na oljke, kot na starke, se kulisa
noči spusti; kot stara ptica sede.
Črnina na črnino brez zarisa.
Po tiho žvižgam in molčim besede.*

7.

*Golota kože v luči, ki še z zadnjo
svetlobo sije, vse bolj pritajeno,
da še poslednjič pozlati to ženo,
ki deško lep cigan se sklanja nadnjo.*

8.

*Zavesa, oder, prepojen s črnino,
star naslonjač, pozlata se svetlika,
pod masko deček z belo Kolombino,
medeni deček, ljubljen brez dotika.*

*Brez strašnega dotika, ki zareže
globoko v kri, da splahne zaobljuba
pradavnega lastništva, ki ga veže
na milo krutost moškega poljuba.*

9.

*Preveč je sonca in preveč žarijo
na platnu barve in preveč lahkotno
te bele roke s čopičem drsijo,
premalo je zamaknjeno, odsotno
odhajanje;
s preostro, nezabrisano šrafuro,
z vztrajnostjo kamnite kariatide
je v vsej ostrini pred menoj to uro,
kar je bilo, kar je in kar še pride.*

10.

*Brezimni favn,
val, ki se zaljubljivo,
do koder seže,
zlekne in oplakne
s pršeče belo bisernato grivo,
neustavljiv, tik preden se umakne,
pojema joč, razpenjen do brezuma,
minljiv, sam v sebi votlo zaokrožen
spolzi; za njim zaveje domotožen
slan veter s kančkom dragega parfuma.*

11.

*Preveč prosojno modra za nebo,
za redki zrak nad snežnimi opasti,
preveč ukrivljen je in preostró
zarisan zeva, v preveliki slasti
kljun kralja med kragulji.
Čudovita
Remedios pa z belimi metulji,
le v slap razsutih črnih las ovita,
leti v nebo v spiralasti krivulji.*

12.

*Med kamni vlažno od večerne plime,
begotne, ščegetave rakovice,
nad prodom veter, ki se ga oprime
vonj alg z razbite škojke bisernice.*

*Belina ptice, ki na modrem kroži,
vse višje do nevidnosti se vzpenja,
razkošje zvokov, vonjev, barv se zoži
v eno samo čisto radost zrenja.*

13.

*Vsa daljna, vse bolj motna je blizina,
vse bolj črnkast je obris ciprese.
Vse težje je izvleči iz spomina
vijolične odtenke prašne rese,
vse bolj nevidno siv je zlizan kamen,
kjer so perice hodno platno prale,
in luč je le ugašajoči pramen
na valu, ki me nosi od obale.*

14.

*Modrina nad obzidnimi meandri,
ciprese so zelene katedrale,
v lesenih loncih beli oleandri,
ki stražijo balkone in portale.*

*Skoz krošnje borov, znotraj potemnele
od črnih storžev, se nebo svetlika,
kot skoz prosojno kupolo kapele
nad križem golega Odrešenika.*

15.

*To platno, ta zamrznjena belina,
ta barva neprosojnega ledu,
ta slika, ta nasičena praznina
in ta neznani, tresoči podpis pri dnu.*

*Ta pričujoča, ta slepeča odsotnost,
ta mrzlični pogled zaledenel,
ta krotka, ta obvladana lahkotnost
odpovedi, ta krik neznosno bel.*

Beli labirint